

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 stycznia 2026 r.

wniosku obrońcy skazanego **I. S.**

o wyłączenie sędziego od udziału w sprawie,

na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.

postanowił:

**wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego Pawła Kołodziejskiego
od udziału w sprawie kasacyjnej o sygn. akt III KK 537/25.**

UZASADNIENIE

W dniu 12 września 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła wniesiona przez obrońcę skazanego I. S. kasacja od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 11 lipca 2024 r., sygn. akt II Ka 72/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu z dnia 21 września 2023 r., sygn. akt II K 547/21. W skardze podniesiono zaistnienie uchybień o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, w tym wskazano na „nienależytą obsadę Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, ze względu na niespełnienie standardów niezawisłości i bezstronności ze względu na zasiadanie w składzie orzekającym Sędziego X.Y. (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.)”.

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt III KK 537/25 i przydzielona sędziemu Sądu Najwyższego Stanisławowi Stankiewiczowi. Po przesłaniu stronom zawiadomienia o składzie rozpoznającym sprawę obrońca skazanego złożył wnioski o wyłączenie od orzekania w sprawie wymienionego sędziego. Postanowieniem z dnia 28 października 2025 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k. wyłączył sędziego Stanisława Stankiewicza od udziału w przedmiotowej sprawie.

Następnie w trybie losowego przydziału sprawa trafiła do referatu sędziego Sądu Najwyższego Pawła Kołodziejskiego, zaś obrońca skazanego pismem datowanym 3 listopada 2025 r., w treści tożsamym z poprzednim pismem inicjującym procedurę wyłączenia sędziego od udziału w sprawie, wystąpił o wyłączenie sędziego Pawła Kołodziejskiego od orzekania w sprawie III KK 537/25. W uzasadnieniu wniosku stwierdził, że cyt. „w stosunku do Pana Sędziego zaistniały okoliczności uzasadniające jego wyłączenie w oparciu o przepis art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. Alternatywnie zastosowanie może mieć przepis art. 41 § 1 k.p.k.”. W dalszej części argumentował, iż wynika to z faktu, że wymieniony sędzia „objął urząd sędziego Sądu Najwyższego w wyniku rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., a więc organu, który nie stanowi Krajowej Rady Sądownictwa w rozumieniu Konstytucji RP”. Odwołał się do uchwał składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 oraz składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 i wskazał, iż „pociąga to za sobą stwierdzenie, że sąd z udziałem tego sędziego jest nienależycie obsadzony, zatem orzeczenia wydane w tym składzie dotknięte są bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”. Nadto obrońca zwrócił uwagę, że „w opisanym układzie procesowym udział Pana Sędziego Sądu Najwyższego Pawła Kołodziejskiego w składzie sądu rozpoznającego kasację równałby się orzekaniu we własnej sprawie, ponieważ ze względu na jeden z zarzutów podniesionych w kasacji sprawa dotyczy Pana sędziego bezpośrednio”. W konsekwencji rozpoznając ten zarzut, sędzia „nie mógłby go uwzględnić, bowiem w ten sposób zakwestionowałby własne

«uprawnienie» do bezstronnego orzekania, zaś w wypadku oddalenia kasacji naraziłby się na zarzut orzekania we własnej sprawie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie, bowiem należy zgodzić się z jego Autorem, że zachodzą ważne okoliczności przemawiające za wyłączeniem od udziału w sprawie kasacyjnej I. S. sędziego Pawła Kołodziejskiego. Jest faktem, że Pan Paweł Kołodziejski do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego został powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Wobec tego zachowują aktualność argumenty przedstawione przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z 28 października 2025 r. prowadzące do konkluzji, że bez zmiany składu orzekającego w sprawie zaistnieje „sytuacja zbliżona do przypadku orzekania sędziego we własnej sprawie, sprzeczna z fundamentalną zasadą *nemo iudex in causa sua*, co w konsekwencji wywołałoby u stron, jak i w odbiorze społecznym przekonanie o braku bezstronności sądu i rzetelności procesu kasacyjnego”. Trzeba uznać, że zasadna jest obawa wnioskodawcy, który w kasacji podniósł zarzut nienależytej obsady Sądu odwoławczego z powodu zasiadania w jego składzie sędziego powołanego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w sposób określony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., iż zdolność sędziego Pawła Kołodziejskiego, również powołanego do pełnienia urzędu na wniosek tak ukształtowanej KRS, do zajęcia obiektywnego stanowiska odnośnie do tego zarzutu jest ograniczona.

We wspomnianej uchwale z dnia 23 stycznia 2020 r. Sąd Najwyższy stwierdził m.in., że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Natomiast w uchwale składu 7 sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, Sąd Najwyższy wskazał m.in., że środek odwoławczy zawierający zarzuty dotyczące uchybienia w procedurze powołania

sędziego, nie może być rozpoznany przez sąd, w skład którego wchodzi osoba powołana w takiej samej procedurze. Wypada uznać, że odnosi się to również do składu Sądu Najwyższego mającego rozpoznać kasację, w której treści, względnie w drodze uzupełniającej sygnalizacji, podniesiono zaistnienie wspomnianego uchybienia.

Zasługuje zatem na aprobatę staranie obrońcy, by skład orzekającego w sprawie I. S. Sądu Najwyższego nie nasuwał wątpliwości, w szczególności nie dawał podstaw do twierdzenia, że i na tym szczeblu procedowania zaistniało uchybienie wskazane w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., jak też naruszenie standardu z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności wobec uznania, że taki skład orzekający nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]